

Elefantul în domnie

Alecu Donici

Cine-i tare și mare,
Dar minte nu prea are,

Nu-i bine, cât de bun la inimă să fie.

Pe elefant l-au pus în codri la domnie,
Și de pe neam ei toți,
De la străbunii săi până la strănepoți,
Au îndestulă minte;
Dar este rar acel preafericit părinte
Să-i iasă buni copiii toți.
Și elefantul meu, oricum era de mare,
A înțelegerii n-avea îndemânare,
Iar blând și plin de bunătate

Era, cât nu se poate.
Și iată că la domn au dat bieteale oi
O jalobă, zicând că „lupii răi pe noi

De tot ne jecuiesc”.
- Tâlharii, varvarii, da cum de îndrăznesc!
Au zis duiosul domn. Iar lupii se-ndrepta

Și-așa urla:
- Măria ta!

De noi nu te-ndura,
Căci singur ne-ai fost dat poruncă astă-iarnă
S-avem cu toții blană.
Iar oile pârăsc, c-așa sunt învățate:
Noi n-am luat mai mult decât pielcea de frate.

- Atâta! domnul le răspunde,
Să știți că strâmbătăți la mine nu-ți ascunde,
Vă hotărâsc de-acum de oaie o pielcică,
Și nici un păr mai mult, nimică.